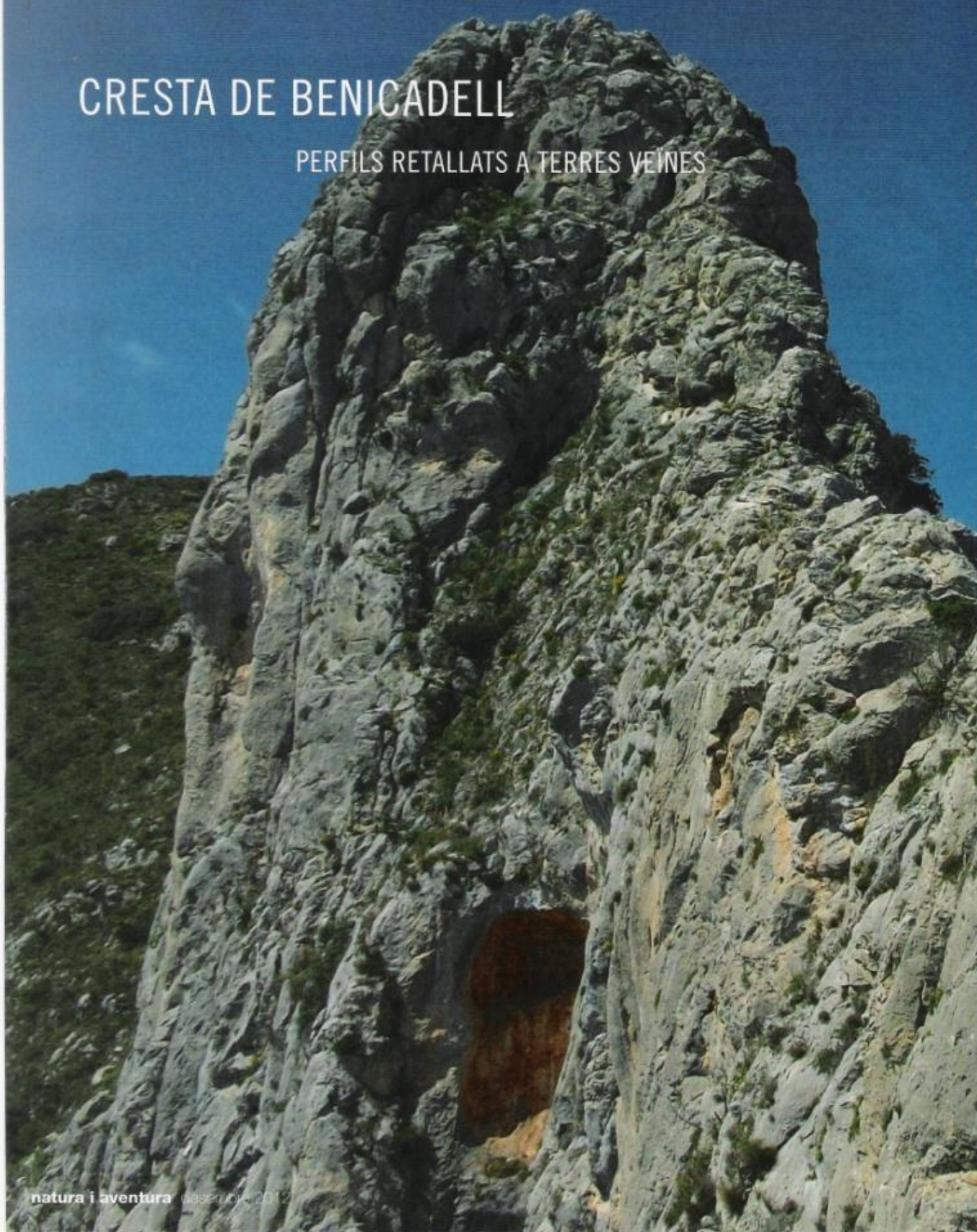

escalada en cresta

CRESTA DE BENICADELL

PERFILS RETALLATS A TERRES VEINES

Fa ja uns anys que vaig ser ponent d'una conferència dels meus llibres de crestes pirinenques, la qual es va celebrar al poble de Cocentaina, al cor de les muntanyes d'Aitana, a cavall entre València i Alacant. Els mateixos promotors del cicle d'audiovisuals —escaladors la majoria d'ells— em van convidar a quedar-me un dia més per tal d'ensenyar-me una de les crestes considerades "estrella" d'aquestes muntanyes. Es tractava de la cresta de Benicadell.

Per a mi, veritable profà en aquelles muntanyes, va resultar una gratificant i enriquidora sorpresa. La cresta de Benicadell és un gran clàssica a la zona. Una serralada estèticament retallada, de roca bona, mantinguda, de còmode accés i ràpid descens i fantàstiques panoràmiques. Una molt bona alternativa per fer una cresta a l'hivern, tardor o primavera i que ben val el llarg viatge que ens separa des de casa nostra fins a aquestes terres veïnes.

escalada en cresta

Estic convençut, i més després de tot el que em van explicar els amics de Cocentaina, que deuen haver-hi bastants perfils retallats per aquestes muntanyes. Amb un clima benigne, són muntanyes càlides la majoria de l'any: tòrrides a l'estiu i tan sols fredes i ventoses en alguns dies concrets de l'hivern. Només durant els dies més curts i freds de l'any és quan, de tant en tant, es veuen enfarinades per una neu que sovint marxa massa ràpid; al contrari del que desitjarien els muntanyencs locals.

De fet, Alacant és la província més muntanyosa de tota la península Ibèrica. No tenen cims molt alts, ni grans boscos, ni grans valls, però tenen cordals i més cordals... com per avorrir-los.

La cresta presenta les principals dificultats just al principi i just al final. El tram intermedi, variat i molt divertit, alterna petites escalades amb trams fàcils i seccions molt aèries, on cal destacar una curiosa roca quadrada coneguda com "el Dau". Val a dir que tan sols el darrer tram ens pot semblar un xic exposat, però no es massa difícil (IV+) i és un pas més aviat atlètic sobre roca immillorable.

Són unes muntanyes que ens poden resultar seques, austeres, esquerpes... però per altra banda són unes grans desconegudes per a nosaltres, valencians del nord, que crec que hauríem d'esforçar-nos una mica més a conèixer les muntanyes veïnes, dels catalans del sud.

FITXA BÀSICA:

Cim principal: PIC DE BENICADELL, 1.104 metres.

Dificultat: Màxim IV +, al principi i al final. Resta bastant III * mantingut. En general es pot catalogar de difícil inferior.

Horari: De 4 a 5 hores.

Primera ascensió: Es creu que va ser ascendida per primera vegada cap als anys 50, però els mateixos locals adverteixen que no hi ha testimonis fidedignes d'això ni bona informació al respecte.

Material útil: Friends variats. Són tantes les fisures i tan bones, que més que buscar el Friend

ajustat a la fissura, gairebé podem prendre el Friend que desitgem i buscar la fissura al gust.

Cartografia útil: CARTA 821 - ALCOI / ALCOI - Mapa topogràfic nacional espanyol. Escala 1:50.000.

Punt de partida: Camí de Salem des del poble de Beniarriés.

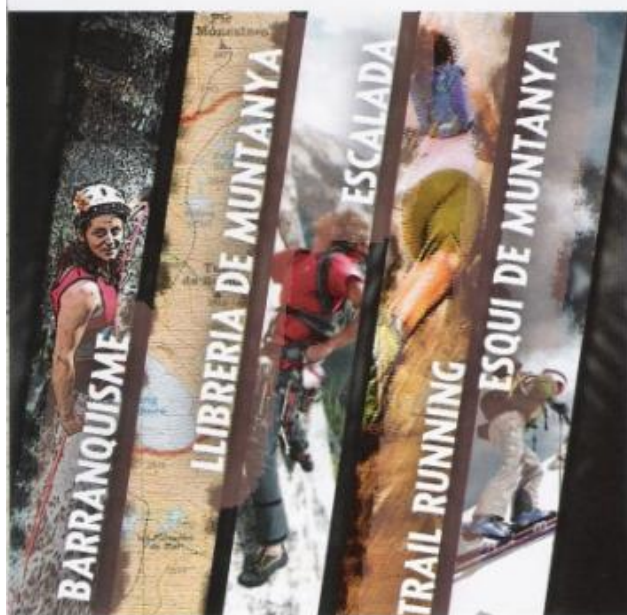
Accés: Es tracta d'una pista asfaltada que neix entre el quilòmetre 11 i 12 de la carretera que enllaça els pobles de Beniarriés i Castelló de Rugat. De fet la mateixa pista es pot prendre des de dalt del poble de Beniarriés, seguint la indicació de "camí de Salem". Prendrem com a referència unes antenes de TV. Un cop les passem, a uns 500 metres, deixem el cobxe just en una desviació descendent de la pista asfaltada, davant d'uns camps d'oliveres.

Aproximació a la cresta: La cresta és ben visible, tant des del lloc on deixem el vehicle com des de la pista d'accés al punt de partida. Creuem camps d'oliveres i després seguim pel vessant ple de matoll situat al marge dret d'una mena de riera seca. El camí es desdibuixa sovint, tot i que el paisatge és prou obert i la cresta ben visible, tant com perquè no hàgim de témer extraviar-nos. Creuem la riera seca (barranc del Mau), i pugem el fort pendent que ens porta al peu de l'aresta. Calcular 30 minuts de marxa.

Recorregut: L'itinerari comença una mica a la

dreta de la proa ataronjada que representa el punt més baix de l'aresta. Pugem per unes plaques bastant verticals IV + (pitó visible des del peu del primer ressalt), per arribar a una cova. Sortim en flaqueig diagonal cap a l'esquerra (IV *) i aviat trobem una reunió de parabolts (30 metres per aquest llarg). Seguim recte per una mena de blocs verticals que formen un desdibuixat diedre. Roca excel·lent i agafades molt bones fan que, tot i la verticalitat, el conjunt no passi de IV-III +. Pitó visible pocs metres per sobre de la reunió. La segona reunió també presenta dos parabolts i la longitud del llarg de corda és d'uns 30 metres.

A partir d'aquest moment l'aresta passa a ser més cresta que paret, de manera que podem prosseguir en "ensamble". Ascendirem per una mena de proa a plena aresta i trobarem diversos passos pel fil de les crestes (II * amb algun pas de III *), tram continu i aeri de roca excel·lent. Flanquegem un tros pel vessant dret (I * - II *) fins a situar-nos sota el característic bloc d'"el cub". Passem per la dreta, seguim l'aresta aèria (II * / II +) i davallem a una bretxa de III +. Continuem pel costat oposat, pels blocs que configuren la mateixa cresta (II *) per anar a parar a un tram d'aresta fàcil. Pugem caminant fins a un conjunt d'arbres (blancs), on de nou l'aresta torna a fer-se rocosa i obliga a escalar. Hi pugem a per una espècie de diedre (III * / III +), seguim el fil aeri (II +) traspassant petites esclatxes i ascendint breus ressalts

trangoworld

GARMIN

TRACES
outdoor

EL TEU ESPAI
DE MUNTANYA
A TERRASSA

Font vella, 51 · Terrassa (Barcelona) · info@traces.cat · tel.: 93 736 31 24

www.traces.cat

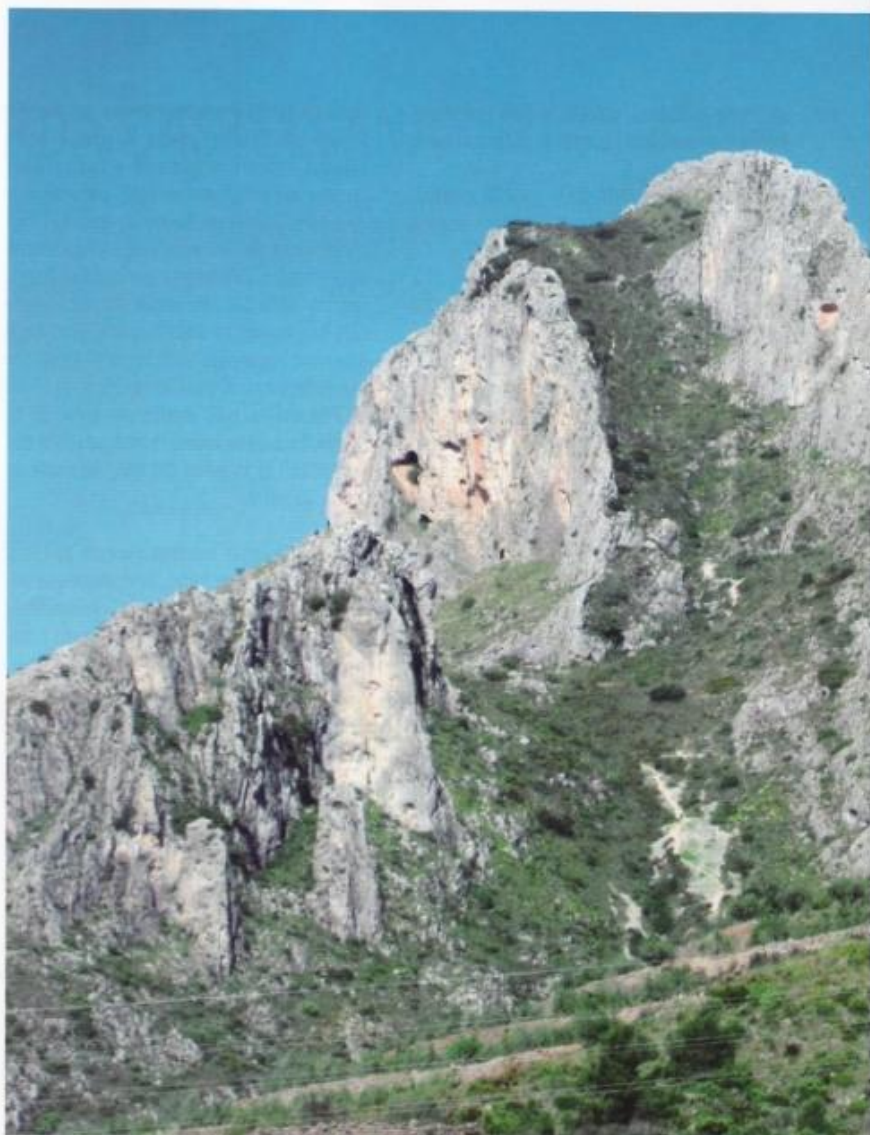
escalada en cresta

(III *) i passem un tram de blocs pel vessant est, evitant durant un breu instant l'aresta que està coronada amb grans arbres (III *). Aviat ens trobem amb un tram vertical, mur de IV- vertical i de roca excel·lent. Seguim l'aresta, i poc més tard trobem una rèplica de l'anterior muret, però encara més breu i més fàcil (III +).

Traspassem una bretxa (III *) i ascendint per una espècie d'aresta que guanya alçada cap al cim (III-) arribem a un punt en què aquesta es torna vertical (pitó), és el moment de flanquejar en oblic cap a l'esquerra (espit a mig flanqueig), per anar a parar a una còmoda lleixa situada sota un diedre vertical. Superem l'esmentat diedre (roca excel·lent, conjunt de IV-), i seguim per l'aresta, de moment fàcil, fins a la interrupció d'un tram que es torna molt aeri i on trobem una zona d'equilibris que podem solucionar amb el típic pas de cavall (III *). Arribem a una bretxa, flanquegem momentàniament pel vessant de la dreta i busquem una espècie de diedre una mica trencat i vertical (IV-), únic tram un xic delicat de tot l'itinerari, pel que fa a la qualitat de roca. Seguim el tall aeri, amb alguns diminuts ressalts i les successives bretxes (II + / III-) fins a situar-nos davant d'una bretxa de grans proporcions a la qual davallarem mitjançant un sistema de grades situades a l'esquerra del cordal.

Ens trobem davant l'últim pas de la cresta. Superem la lladra ataronjada fins a situar-nos en una lleixa (IV * exposat) i superem el pas atlètic situat sobre l'esmentada cornisa (pitó amb anella de filferro), IV +. Per desgràcia l'exposició del primer tram d'aquest últim llarg desmereix una mica l'itinerari. Anteriorment se sortia a ple frontal mitjançant una escalada artificial de burins (Ae), però algú va considerar més encertat trencar l'antic equipament i forçar l'actual sortida en lliure. Sens dubte és més elegant, però una assegurança enmig de la lladra evitaria més d'un ensurt desagradable, sobretot davant la tendència natural que la roca es poleixi en aquest tram pel pas dels escaladors. Després d'aquest últim pas atlètic l'aresta poc més dona de si, només destaca una petita gepa amb una placa blanca inclinada (II *) i sense més cim de la propera cimera. Pic de Benicadell, 1.104 m.

Descens: Seguir la via normal, camí marcadíssim entre blocs, fins a situar-nos en una mena

de coll situat a l'oest del cim. Deixem aquí el camí més marcat per prendre un petit caminet que flanqueja a mitja alçada cap a l'est i se situa a la canal emmarcada entre la carena que hem ascendit i l'aresta germana del sud de la carena. Baixem pel camí, de zones ben marcades a sectors una mica esborrats. La baixada de la canal, ràpida però en certa mesura antipàtica, ens porta al punt d'inici de l'escalada. D'aquí, creuant el barranc sec, desfarem els nostres passos durant l'aproximació per tornar al punt de partida. Calcular de 50 minuts a una hora per al retorn al vehicle. ■

